

Arrest

nr. 191 408 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2016 met refertenummer 66445.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit het dorp Malbardhë, Krujë. In 1941 werd uw overgrootvader R. (...) vermoord door H. H. (...). Het motief van deze moord is u niet bekend. De moordenaar werd nooit gearresteerd. Niettegenstaande het aan de familie H. (...) toekwam om initiatief te nemen, was het uw grootvader H. L. (...) die in 1988 bemiddelaars naar de familie H. (...) stuurde om het conflict te bespreken en te beëindigen. De familie H. (...) wenste evenwel geen verzoening. Om het bloed van zijn vader te wreken, vermoordde uw grootvader vervolgens in 1991 X. H. (...), de zoon van H. H. (...). Uw grootvader werd gearresteerd en veroordeeld tot 20 jaar vrijheidsberoving. Ook uw vader

werd opgepakt. Na 21 dagen werd hij vrijgelaten. In 1996 zond uw familie opnieuw een delegatie van een verzoeningscommissie uit. Maar de tegenpartij was niet bereid om rond te tafel te gaan zitten. Na vijf of zes jaar detentie werd uw grootvader vrijgelaten. Hij overleed in 2004.

In 2002, op zestienjarige leeftijd, trok u naar Italië in de hoop daar verder te kunnen studeren. Zulks bleek echter ijdele hoop. U zocht dan maar werk. Jarenlang oefende u verschillende jobs uit in de bouwsector. U vestigde zich in het dorp Garessio in regio Piemonte. U verkreeg er een verblijfsvergunning en een identiteitskaart voor vreemdelingen. In 2009 huwde u in Albanië met H. Z. (...) (O.V. X). Vervolgens gingen jullie samen terug naar Italië. In 2012 kwam u een eerste keer naar België. U droomde ervan hier een bestaan op te bouwen en kwam welke de mogelijkheden daartoe waren. Na ongeveer een maand keerde u terug naar Italië. In uw dorp in Italië merkte u één van de zonen van J. H. (...) op, de broer van X. H. (...). U vroeg uw broer hoe dat kon. Hij zei dat de zoon van J. (...) op bezoek was bij zijn zus, die in het dorp naast Garessio woonde. Ook al ontmoette u haar nooit in Italië, u vreesde deze familie omdat u in een bloedvete met haar verwickeld bent. Eind 2013 keerde u met uw gezin vanuit Italië terug naar Albanië. U had de intentie om een eigen zaak op te starten, namelijk een garage annex carwash. U trok opnieuw in uw ouderlijke woning in Malbardhë in. De werken werden gestart om een gebouw voor uw zaak op te trekken, gelegen naast uw ouderlijke woning, aan de baan tussen Laç en Milot. In 2014 reisde u opnieuw voor enkele weken naar België, op zoek naar mogelijkheden om hier te werken. Tussen eind 2013 en medio 2015 reisde u geregeld heen en weer tussen Albanië en Italië.

X. H. (...) had twee broers, J. (...) en nog een andere, wiens naam u zich niet herinnert. Nadat deze tweede broer overleed, eiste J. H. (...) de grond op, die uw vader van uw grootvader had geërfd en waarvan uw familie de eigendomsdocumenten bezit. Een tweetal jaar later, in 2014 vond er een ontmoeting plaats tussen uw vader en J. H. (...), in aanwezigheid van de dorpsvoorzitter en alle mannen van het dorp. De bedoeling was een overeenkomst te sluiten over het betwiste stuk grond. Er werd echter geen vergelijk bereikt. Een weinig later stuurde J. H. (...) een brief naar uw vader, opgesteld door de notaris en ondertekend door het dorpshoofd. In deze brief werden u en uw familieleden aangemaand te stoppen met werken en te vertrekken. U legde de bouwwerken stil en borg de plannen voor uw eigen zaak op.

In juni 2015 verliet u Albanië en reisde u naar België. U deed een aankomstverklaring bij de stad Gent. Aangezien uw verblijfsvergunning in Italië niet onbeperkt geldig is, kon u dit verblijfsrecht niet overdragen naar België. In oktober 2015 reisden uw echtgenote en kinderen u achterna naar België. U hoopte dat de situatie in Albanië in gunstige zin zou evolueren en dat er een oplossing uit de bus zou komen. Dit bleek evenwel niet het geval. Op 21 september 2016 dienden jullie een asielaanvraag in België in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door de familie H. (...).

Na uw vertrek uit Albanië heeft J. H. (...) nog een aanmaningsbrief gestuurd naar uw oom omdat hij de dakwerken aan het gebouw naast uw woning had voortgezet.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 5 januari 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw identiteitskaart, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 6 januari 2010 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Italiaanse identiteitskaart voor vreemdelingen, uitgereikt te Garessio op 13 mei 2013 geldig tot 20 maart 2024; uw Italiaans rijbewijs, uitgereikt op 6 juni 2007 en geldig tot 24 november 2016; uw Italiaanse verblijfsvergunning, uitgereikt op 10 december 2012 met een geldigheidsduur van een jaar; de paspoorten van uw kinderen A. (...) en B. (...), uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op respectievelijk 23 september 2015 en 27 maart 2013, beide met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw huwelijksakte, uitgereikt op 14 september 2016; en drie aktes van gezinssamenstelling, uitgereikt te Kurbin op 16 september 2016.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: een vonnis van de districtsrechtbank van Krujë d.d. 22 mei 1991 waarbij uw grootvader, H. L. (...), veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 20 jaar voor intentionele moord in het kader van een bloedvete; een verklaring van het dorpshoofd van Malbardhë d.d. 10 februari 2016, waarin hij verklaart dat uw familie een geschil heeft met J. H. (...) over een stuk grond, waarop u een gebouw liet optrekken met het oog op een economische activiteit, een conflict waarvoor nog geen oplossing werd gevonden; en een verklaring van het gemeentebestuur van Kurbin, administratieve eenheid Milot, d.d. 26 september 2016, waarin gesteld wordt dat uw familie in een vendetta verwickeld is met de familie H. (...), waarin geen verzoening werd bereikt, en dat uw familie zich thuis heeft opgesloten en dat indien één van uw familieleden zou werken, hij zijn leven in gevaar zou brengen.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt actueel nog bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. In het vonnis van de districtsrechtbank van Krujë d.d. 22 juni 1991 wordt uw grootvader weliswaar schuldig bevonden aan intentionele moord in het kader van een vendetta. Doch, u hebt hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt dat deze vendetta, en uw vrees om hiervan het slachtoffer te worden, na 1991, laat staan tot op de dag van vandaag, nog is blijven voortbestaan. Zo verklaarde u dat er in het conflict tussen 1991 en 2014, op een mislukte verzoeningspoging in 1996 na, niets meer is gebeurd (CGVS, p. 14, 18). In 2014 zou er een ontmoeting geweest zijn tussen uw vader en J. H. (...), in het bijzijn van het dorpshoofd en de mannen van het dorp, waarbij geen oplossing werd gevonden voor het conflict, en waarna uw familie een brief zou hebben ontvangen van J. H. (...), opgesteld door een notaris en ondertekend door het dorpshoofd, volgens dewelke u en uw familie niet langer mochten werken en waarin uw familie werd aangemaand te vertrekken (CGVS, p. 14-16). Hieraan kan echter niet het minste geloof gehecht worden. U legde deze brief niet neer. Bovendien legden u en uw echtgenote weinig eenduidige verklaringen af over het tijdstip waarop uw familie deze brief zou hebben ontvangen, hetgeen nochtans jullie vluchtaanleiding gevormd zou hebben. Eerst verklaarde u dat u daarna nog iets meer dan een maand in Albanië bent gebleven, hetgeen zou betekenen dat u de brief ergens in april of mei 2015 zou ontvangen hebben (CGVS, p. 7). Ook uw echtgenote vermoedde dat u de brief ongeveer in mei 2015 ontving (CGVS Hava Zyba, p. 5). Later stelde u echter herhaaldelijk dat deze brief werd verstuurd in 2014, een weinig na de ontmoeting tussen uw vader en J. H. (...) (CGVS, p. 14-16). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan het voortbestaan van de vendetta, blijkt ook overduidelijk uit de levenswandel van u en uw familieleden. Zo bleek nergens uit uw verklaringen dat iemand van uw familie zich thuis opsloot. Uw vader werkte tot 1999 of 2000 voor de post (CGVS, p. 11-16). Uw broer, die nochtans over een onbeperkt verblijfsrecht in Italië beschikt, woont nog steeds in Albanië (CGVS, p. 9). Naast uw ouders wonen er ook nog twee ooms van u nog steeds op de betwiste grond (CGVS, p. 14-15). Uw eigen reisbewegingen tonen nog het meest aan dat uw beweerdde vrees voor bloedwraak niet geloofwaardig is. U beschikte en beschikt nog steeds over verblijfsrecht in Italië. Toch keerde u meermaals vrijwillig terug naar Albanië. In 2013 besloot u zelfs om zich opnieuw in uw geboortedorp in Albanië te vestigen en er een zaak te beginnen. Ook na 2013 reisde u nog geregeld op en af tussen Albanië en Italië (CGVS, p. 6-7). Na uw vertrek uit Albanië zou uw oom nog een brief van J. H. (...) hebben ontvangen met een aanmaning alle werken op de grond stop te zetten (CGVS, p. 15, 19). Ook hiervan legde u geen begin van bewijs neer. Voorts was uw kennis van de familie H. (...) gebrekkig. Zo herinnerde u zich de naam van de overleden broer van J. (...) en X. H. (...) niet. U kon niet met zekerheid zeggen hoeveel zonen en dochters J. H. (...) heeft. Hun namen kende u al helemaal niet (CGVS, p. 17). Van iemand die een vrees voor vendetta koestert, kan verwacht

worden dat hij zeer goed op de hoogte is van wie de dreiging uitgaat, en dus dat hij de leden van de vijandige familie kent. Verder kan nog worden opgemerkt dat uw asielaanvraag een extreem laatstijdig karakter vertoont. Het feit dat u nooit eerder asiel aanvraag in Italië, waar u jarenlang verbleef, of in België waar u reeds enkele weken of maanden verbleef in 2012 en 2014, en uiteindelijk na uw laatste aankomst in België nog een jaar en drie maanden wachtte vooraleer een asielaanvraag in te dienen, is eens te meer een indicatie dat er aan uw huidige vrees voor bloedwraak geen geloof kan gehecht worden. U gaf weliswaar aan dat u ook een vrees had nadat u één van de zonen van J. H. (...) in uw dorp in Italië had opgemerkt. U ging echter meteen weg. Jullie hebben mekaar nooit ontmoet. Er deden zich geen incidenten voor. Noch ging er een dreiging uit van een lid van de familie H. (...) (CGVS, p 3, 18-19). Van iemand die zijn land verlaat en een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar dat land kan overigens verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient, wat u gelet op bovenstaande vaststellingen meermaals nagelaten heeft te doen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in geval van eventuele moeilijkheden met J. H. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. U verklaarde dat u en uw familie zich nooit tot de politie gewend hebben. Uw verklaring dat uw vader vreesde dat de situatie zou verergeren (CGVS, p. 20), volstaat geenszins. Van iemand die vervolgd wordt kan verwacht worden dat hij alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst uitput, alvorens zich te richten tot internationale bescherming. Indien u uw autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, die van uw kinderen, uw familiesamenstelling en uw verblijfsrecht in Italië staan niet ter discussie. Zoals supra gesteld, toont het vonnis van de districtsrechtbank van Krujë aan dat uw grootvader anno 1991 schuldig werd bevonden aan intentionele moord in het kader van een vendetta. Supra werd tevens uitvoerig betoogd waarom u niet aannemelijk hebt gemaakt dat deze vendetta vandaag nog zou bestaan. Met betrekking tot de verklaringen van het dorps hoofd van Malbardhë en van het gemeentebestuur van Kurbin moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië. De inhoud van laatstgenoemd attest is overigens manifest in tegenspraak met uw eigen verklaringen. Volgens dit attest zouden u en uw familieleden zich allen thuis hebben opgesloten, daar waar dit geenszins het geval bleek, voortgaande op uw verklaringen (cfr. supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de diverse motieven van verwerende partij aangaande het ongeloofwaardig bevinden van een brief opgesteld door een notaris en ondertekend door het dorpsbestuur, aangaande de levenswandel van eerste verzoekende partij en haar familie die niet verenigbaar is met het beweerd geveiseerd zijn in het kader van een bloedwraak, aangaande de uitermate gebrekkige kennis van de familie H. en aangaande het extreem laattijdig indienen van een asielaanvraag, ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd. De Raad oordeelt dat voormelde motieven terecht doen besluiten tot het niet geloofwaardig bevinden van het heden nog blijven voortbestaan van een bloedwraak, derhalve van een actuele vrees slachtoffer te zullen worden van de tenuitvoerbrenging van deze bloedvete.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de mogelijkheid van verzoekende partijen zich te beroepen op de hulp en bescherming van haar eigen nationale autoriteiten betogen verzoekende partijen dat er in Albanië sprake is van alomtegenwoordige corruptie en citeren zij hiertoe een passage uit het rapport van het U.S. Department of State, *Country Reports on Human Rights Practices for 2015 – Albania*, Section 4. *Corruption and Lack of Transparency in Government* (bijlage 2 bij het verzoekschrift, maar ook aangewend door verwerende partij en derhalve reeds aanwezig in het administratief dossier, stuk 10, deel 6).

2.2.3.2. Daargelaten de vaststelling dat verwerende partij in haar motivering zelf aangeeft dat de corruptie in Albanië nog verder moet worden aangepakt, stelt de Raad evenwel vast dat uit het door verzoekende partijen aangebrachte citaat duidelijk blijkt dat de corruptie in Albanië effectief wordt bestreden. Immers maakt dit citaat gewag van vijftientig afgesloten gerechtelijke zaken in de eerste zes maanden van het jaar waarbij achtentwintig personen schuldig werden bevonden en slechts één vordering werd afgewezen, vanaf juni zijn nog voor achtenveertig personen de zaken hangende. Verzoekende partijen doen met voormeld betoog geen afbreuk aan de motivering van verwerende partij dat de Albanese politiebureaus en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen en er ook verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik

door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoekende partijen brengen geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

De motivering van verwerende partij naar aanleiding van het niet indienen van een klacht bij de politie, met name *“Uw verklaring dat uw vader vreesde dat dat de situatie zou verergeren (CGVS, p. 20), volstaat geenszins. Van iemand die vervolgd wordt kan verwacht worden dat hij alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst uitput, alvorens zich te richten tot internationale bescherming. Indien u uw autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.”*, wordt door verzoekende partijen eveneens ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.4.1. Verzoekende partijen werpen op dat verwerende partij zich betreffende de door hen bijgebrachte attesten die de vete met de familie H. aantonen geenszins kan beperken tot de motivering dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen makkelijk in Albanië kunnen gekocht worden.

2.2.4.2. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de verklaringen van het dorpshoofd van Malbardhë en van het gemeentebestuur van Kurbin brengen verzoekende partijen geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie, waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt om te besluiten dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië, niet correct of niet langer actueel zou zijn. Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij haar motivering aangaande de bewijswaarde van deze documenten niet beperkt tot de koopbaarheid ervan, maar tevens motiveert dat één van deze documenten inhoudelijk manifest in tegenspraak is met de door eerste verzoekende partij voorgehouden verklaringen. Verzoekende partijen laten deze laatstgenoemde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Tot slot bemerkt de Raad dat verzoekende partijen in voormeld betoog er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Buiten de vaststelling dat een bijgebracht document gegevens bevat die niet stroken met het voorgehouden asielrelaas benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen.

2.2.5. Waar verzoekende partijen ten slotte nog opmerken dat hun bescherming door de Albanese autoriteiten niet gegarandeerd is, wijst de Raad erop dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht en dat indien hun verhaal toch als geloofwaardig zou kunnen worden beschouwd, *quod non*, zij steeds een beroep kunnen doen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht, en indien toch zij te allen tijde een beroep kunnen doen op de bescherming van hun eigen nationale autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvragen, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 oktober 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT